

ВАРТОВА БАШТА

Г. Вістник Присутности Христа

СКАЛА ВІКІВ
Іншої підвалини ніхто не може заложити
Викуп За Всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Нагродить поряток, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)
VOL. I. October 1st, 1924 No. 10.
Рокy Божого 6052 Жовтень 1. 1924

ЗМІСТ

Горе вам книжники і фарисей!	151
Приповідь о сівачу	152
Вибір дванадцять апостолів	154
Проповідь на горі	155
Розмова Ісуса з Самарянкою	157
Ісус втихомирює бурю	159
Слова до розважування	160
Соопорний Намет або Скиня Завіту	162

„Став же я неначе на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1

На землі переполах народів у заколоті, як зареве море та фліг [взбурені, недовезені маси]. І омертвють люди від страху та жакування того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що єе стається, знайте, що Царство Боже близько... Вспрестуйтеся і відіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось, викушення ваше. — Євангелі: Маттея 24:33; Марка 13:26; Луки 21:25-31.

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати поясненн до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аси ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студіюванню св. Письма, але також подає знати з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почесний ступень т. зв. „Верої Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкупленс) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе за ВІСЬХ“ (як відповісти шку) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будучи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер об'явився через Церкву всяка премудрість Божя“ — „котра в наших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі створили люди: а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосить Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить сего св. Письма мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але повне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляли Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для декшого провіреня наводимо звичайно голос і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога.“ се особливоше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік. — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним наметом свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:20.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХІ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтисовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатний з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих.“ тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Оакрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх.“ стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „справляти світлом, що провіщає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5-6.

Що надія Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе відосконалити, уловшити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Оакрите 1:6; 20:6.

Що налія світа лежить в благословеннях, о котрих зовідаються і отримують всі люди через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виконати, отримують з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і неоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаія 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ ЖУРНАЛ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійським журналі читас і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дрефтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади і прочих країв \$1.50.

Грошеві моні ордери треба адресувати так:
The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ: В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального потвердження, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилася, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять.

НОНВЕНЦІЯ КАНАДІЙСЬКИХ БРАТІВ

Повідомляємо, що від 8-11. Новембра буде відбуватися Конвенція у Вінілегу, Ман. в галі Штайнмана на рогу улиць: Селкірк і Паверс. Близших інформацій уділить бр. С. Качковський 44 Галлет ул. Вінінег, Ман.

ДОРОГА БРАТА Е. ЗАРИСЬКОГО

Бр. Е. Зариський дасть публичні і духові виклади в сих місцях:

Ethelbert, Man. Oct. 9, 10, 12	Melville, Sask. . . . . Oct. 29, 30
Dauphin, Man. . . . . " 13, 14	Theodore, Sask. . . . . Nov. 1, 2
Gilbert Plains, Man. . . . . " 15, 16	Insinger, Sask. . . . . " 3
Venlaw, Man. . . . . " 17	Shebo, Sask. . . . . " 4, 5
Hunnymede, Sask. . . . . " 19	Wawkaw, Sask. . . . . " 7
Kamsack, Sask. . . . . " 20	Petrofka, Sask. . . . . " 9
Verigin, Sask. . . . . " 21	Sokal, Sask. . . . . " 10
Wroxton, Sask. . . . . " 22, 23	Edmonton, Alta. . . . . " 16-19
Calder, Sask. . . . . " 24	Clyde, Alta. . . . . " 20-24
Yorktown, Sask. Oct. 26, 27, 28	Edmonton, Alta. . . . . " 25, 26

Хто хоче розумно читати Біблію і розуміти всесвітні події, які відбуваються в світі і знати, який буде їх кінець, сей повинен перечитати слідуочі книжки:

БОЖИЙ ПЛЯН ВІКІВ	75 цт.
ГАРФА БОЖА	65 цт.
ДЕНЬ ПІМСТИ	25 цт.
СВІТ В ЗАКОЛОТІ — ЧОМУ? — РАТУНОК	10 цт.
БІБЛІЯ (СТАРИЙ І НОВИЙ ЗАВІТ) у великім форматі	1.50
БІБЛІЯ (в малім форматі в шкіряній оправі)	2.50 і 3.90
НОВИЙ ЗАВІТ	65 цт.

Проситься Братів з Сполучених Держав і з прочих країв, аби у всіх справах, чи то книжок чи журналу адресували так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord St

Brooklyn, N. Y.

СТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Жовтень-October 1, 1924

Ч. 10

Горе вам книжники і фарисеї, що зачинаєте царство небесне перед людьми; бо і ви не входите, ані тих, що входять, не пускаєте ввійти."

МАТЕЙ 23:13.

СВЯЩЕНИКИ в сяких віроісповідань так тут в Америці, як в старім краю виступають ворожо проти нас і борються всіми способами. А що не можуть поконати нас правдою, тому видумують брехні. Їм не може поміститися в голові, як можна любити Бога і свого ближнього по правді а не облудно, і як можна так жити, як учив Ісус Христос. Вони бачать добре, що вони не живуть так, ані не поступають, ані не учать, як учив Христос і Апостоли, тому в своїй лютої неможучи поконати нас Словом Божим, беруться до всяких нечесних способів, аби тільки ратувати свій гонор і слабу. Головно в старім краю. Там священники поступають собі з нашими братами дуже брутально. Кажуть їх арештувати, тягають перед суд, насилають жандармів в день і в ночі, аби забирали їм книжки; словом, поступають так, як колись Погани з першими учениками Христа. А своїх „вірних“ остерігають, аби не вірили „новій вірі,“ бо се віра за американські гроші і т. д.

Хто читає наш журнал, сей знає, що і як ми учимо. Та се не штука тільки так учти, но ми стараємося оказати се своїм власним життям і поступованнем зглядом людей. І се найбільше їх болить! Сі священники, замість радуватися з сего, що є на світі люди, котрі стараються так жити, як Христос научав, то вони ні! Вони всі уважають нас за найбільших своїх ворогів! Яка сему причина? Зовсім проста. Ми виказуємо їх блуд і їх фалшиву науку і їх облуду, лицемірство. Люди, читаючи се, переконуються о правді наших слів і повидають своїх пастирів. І ось причина їх лютої. Аби якось задержати при собі людей, оклеветують нас, що ми долярами прядуємо, а до урядів доносять (так роблять в Канаді!), що ми бунтівники.

Трафлялося, що деякі „їх вірні“ повірили їх словам і прийшли на наш виклад, сподіючись дістати і собі доларів, але переконалися, що впали жертвою брехні. Та вони на тім нічо не стратили, бо замість доларів, почувли правдиве Слово Боже, котре дорожше, чим долари.

Священники не можуть представити собі, аби з Америки могло щось инше приходити, а не долари. Правдоподібно їх мучить сумління і викидає їм їх блуд, бо тільки кілька літ тому, як вони були причиною, що до Америки лили гроші з цілого світа струями, а за се Америка посилала їм мундури, кулі, багнети, армату, тріпавні гази, словом все, що диявол міг тільки продумати. А священники опісля кропили і благословили і відсилали на фронт. Кождий край, кожда держава забігала ласки у Америки, аби мож як найбільше дістати „сеї

благодати.“ Если яка країна, як от Австрія або Німеччина ненавиділа Америку, то тільки тому, що не могла спроваджати сеї „медицини,“ і заздрісним оком споглядала на другі держави, котрі могли.

І тоді ніхто з начальників духовенства не виступив проти Америки і проти такого торгу людською кровю, а противно! Всі уважали Америку своєю спасителькою! Тоді ніхто з них, ні кардинал бельгійський, ні парижський, ні жаден другий, ні папа не відозвався тоді: гей, мої католицькі народи Франції, Бельгії, Польщі не приймайте сеї амуніції, бо вона несе смерть молодим людям, а кров їх буде кликати до неба о пімсту! Ні!

Знаємо, що Український Уряд робив також переторги, аби дістати американську амуніцію і другу подібну благодати; і тоді також ні оден з наших голів ані слова не писнув: не кулуймо сего смертоносного оружя, бо Христос учив любити своїх ворогів! Но кождий в серці радувався, що будуть могли відплатитися по „католицьки“ своїм сусідам і непрошеним опікунам. Тільки ж як не отримали, тоді заскреготали зубами, — але по короткім часі про се забули і . . . простили. Америці.

В Америці не запротестували проти сего торгу людською кровю ні Католики, ні Протестанти, ні Жиди. Всі вони попирали сеї торг і радувалися, як Америка богатила, або радше як кілька тисяч ставало мільонерами!

Одинокі, що виступили сміло в обороні науки Христа, були правдиві Християни, т. зв. Ученики або Дослідники св. Письма або Біблії. Тоді уряд всіх їх поарештував, декотрих засудив на 20 літ в'язниці, весь масток сконфіскував, а однак вони твердо стояли при вірі і науці Ісуса Христа: любі Бога, любі ближнього! Любіть також ворогів ваших!

І проти тих Учеників або Дослідників св. Письма виступають всі священники: католицькі, протестантські і жидівські рабіни! Чому се так? Що спільного вяже їх? — Любов до мамони, до гроша!

Тому до тих, що ще вірять в Бога, хотяй блудно, відзиваємося словами Гамалиїла, які він сказав до архiereїв і фарисеїв: Оставьте тих людей (апостолів) в спокою, бо коли від людей їх діло, само з себе упаде. Коли ж від Бога, не можете їх знищити, а ще самі станетеся противниками Божими. І словами Ісуса: „Чи ви не читали ніколи в Писанню: Камінь, котрого відкинули будівничі, той стався головою угла? . . . Хто владе на сей камінь, розібється, а на кого він владе роздавить його!“ Знищить як тих козлів мов огнем!

ПРИПОВІСТЬ О СІВАЧУ.

ОДВІЧАЛЬНІСТЬ СЛУХАЮЧИХ — ПРИПОВІСТЬ ВІДНОСИТЬСЯ ДО ВІКУ ЄВАНГЕЛІЇ — ПОВНЕ ВИПОВНЕННЯ ЇЇ В НАШІМ ЧАСІ — ПЛІД ПОКАЗУЄ НА СТАН СЕРЦЯ.

„Сівач слово сіє.“ — Марко 4:14.

ПРИПОВІСТЬ Ісуса Христа о сівачу znana всім дуже добре. Її сказав Він потім як опустив Капернаум. Умучений довгою наукою хотів дещо відпочати і пішов над море. Але нарід і там не дав Йому спочати. Як Матей оповідає (13:3): прийшло до него багато народу. Хотіли далше Його слухати. Він, зобачивши се, скористав з нагоди. Увійшов в рибацький човен і став до них промовляти, а весь нарід стояв на березі. Ті, що були в Палестині, оповідають, що над морем є місця, де бесідник з човна може промовляти до великого числа людей, і всі на березі можуть його чути.

Поведення Ісуса було всегда якесь незвичайне, а його вигляд такий ударяючий, а повага і власть, з якою Він говорив, були такі противні звичайним учителям, котрих нарід чув, що те все стигало до Него величезні маси народу, хотая багато з них не старалися уложити свого життя по його науці. Наш Господь не мав наміру, аби люди тільки говорили про Него і приходили, але хотів, аби їм сказати правду о царстві небеснім. Тому Він старався учинити свою науку цікавою. Такого учителя, як Він, не було другого. Тут подав Він примір своім ученикам як і всім тим, що опісля будуть мати ласку говорити в його імені. Се легка річ звернути на себе увагу людей дивними рухами і поведінням, або маючи надзвичайне знання. Но хто промовляє в імені Господа, сей рішучо не повинен ставити себе високо. Если не буде так поступати, не може говорити в імені Божім. Все, що могло би викликати ласку цікавості, муситься усунути на бік; всяке знання повинно бути тільки помічним средством, аби подати слухаючим правду, аби отримали більшу ласку у Бога. — до Ефесян 4:29.

ОДВІЧАЛЬНІСТЬ СЛУХАЮЧИХ

При сій нагоді Ісус показав людям, що вони є одвічальні за слова, яких слухають. Тому сказав приповідь о сівачу в тій цілі, аби їм вказати на відношення природи поля до людського серця, аби зрозуміли, що вони будуть одвічальні перед Богом. Сказав їм о сівачу, котрий сіяв зерно; і деяке зерно змарнувалось, а инше упало на добру землю і принесло ріжний плід.

Люди бачили нераз сівача. Але аби зрозуміти добре приповідь Ісуса, мусимо дещо знати, як є в Палестині. Там поля не такі як в нас. Рільник в Палестині має тільки маленькі кусники поля. Не потребує також багато його обробляти. Часами тільки переверне землю. Серед того поля ростуть корчі тернини; часто і камінь видно; на узбочах гір нема багато землі; часто вздовж поля або і через поле провадить стежка.

Одно зерно, сказав Ісус, впало при дорозі, і птахи прилетіли і повизбирували його. Друге впало на каменисте місце і зійшло, але, що не було багато землі, скоро сонце зійшло, спалило і воно зівяло. А инше

впало між тернину і тернина заглушила його. А инше впало на добру землю і видало плід, одно в сотеро, друге в шістьдесятеро, а инше в трийцятеро. Потім наш Господь додав: „Хто має уши слухати, нехай слухає.“ (Марко 4:9) Ісус не все заохочував людей. Він тільки сказав правду і лишив, нехай сама правда ділає в серці чоловіка. В сей спосіб Він показав, що вони є одвічальні. Хто чує правду, вона зараз покаже, якої хто є вдачі. Хто є правого характеру, сей прийме правду до серця, і вона буде в нім взростати; хто же прийме неохочо, вона буде його боліти; хто погордить нею, потерпить шкоду.

Потім, як Ісус скінчив, спитали його ученики, чому Він говорить до людей в приповідях? бо до них все говорив без приповістей. Він пояснив їм чому. Він говорив так тому, аби могло сповнитися пророцтво Ісаїї. Сей пророк сказав, що людям буде дане слово Боже, котре буде їм здаватися, що його розуміють, але вони не будуть його розуміти. І навів слова Ісаїї (6:9,10): „І справджується на них пророцтво Ісаїї, що сказав: Будете слухати слухом і не зрозумієте, і дивлячися будете бачити і не побачите. Бо затверділо серце сього народу і ушима тяжко чують і очі свої зажмурили, щоби ніколи не побачити очима і ушима не почути і серцем не зрозуміти і не навернутись, щоби я уздоровив їх.“ — Матей 13:14,15.

ПРИПОВІСТЬ ВІДНОСИТЬСЯ ДО ВІКУ ЄВАНГЕЛІЇ

Ісус пояснив ученикам значіння сеї приповіді. Зерно, що впало при дорозі, означає кожного, хто чує слово про царство, але не оціняє вартості його; і приходить сатана і його слуги і відбирають від него слово правди. Се, що впало на каменисте місце, означає сего, хто слухає слово о царстві і приймає його з радістю, но до часу; бо як настане горе або переслідування за се слово, зараз покидає його. А се, що впало між терне, є той, хто чує слово о царстві і розуміє його, але журба о сей світ і любов до багатства прибавляють се слово; і воно не приносить плоду. А зерно посіяне на добрій землі, се той, хто учувши слово о царстві, зрозумів його і оцінив його і уложив своє життя після сього. Такий приносить плід для Бога в сотеро, в шістьдесятеро і в трийцятеро. Тут маємо науку так для слухача, як і для тих, що мають ласку від Бога, що можуть голосити, як і Ісус.

Приповідь відноситься до цілого віку Євангелії; вона описує діло царства небесного в його першій або початковій виді. Вона обнимає час від першого приходу Мессії аж до другого, в котрім то часі ученики Ісуса виробляють собі повноту потрібного характеру. Кождий, що чує слово о царстві, чи то в минушині, чи то чує тепер, як воно проповідується, що царство Боже буде założене в своїй силі, стягає на себе одві-

вність, і кождий повинен добре застановитися над ним. Но позаяк тепер є більше посвячених Богу людей, більше чим було коли передше, і позаяк тепер більше проповідується о царстві, чим передше і більше людей приходять слухати слово, з того слідує, що ся приповість мусить мати тепер якусь особлившу силу.

ПОВНЕ ВИПОВНЕННЯ ПІ В НАШІМ ЧАСІ

Приповісти не можна вповні зрозуміти, если не будемо дивитися на ню з точки, як про ню було пророковано і як опісля сам Ісус ділав після сего пророцтва. Ісус сказав ясно, чому не всі люди приймають його науку однаково. Тому, аби сповнилося пророцтво Ісаїї. Бачимо, що так в сім случаю, як і в многих других, що се пророцтво сповнилося за часів Ісуса тільки в малій мірі; воно тоді не виповнилося ще у всім. Наш Господь прийшов в тілі (як чоловік) в первий раз тільки до своїх людей (Ізраїльтян) і пророцтва сповнилося на Нім тому, аби правда могла осудити Ізраїля по тілу. А пророцтво Ісаїї вказує ясно, що воно буде могло зовсім виповнитися аж тоді, коли Господь прийде до своєї святині і явиться в своїй славі. Коли ж воно не виповнилося тоді, як наш Господь прийшов в немічнім людським тілі, з сего ясно, що се пророцтво відноситься до часу, коли Він прийде в силі і в славі. І тоді не буде говорити своїми устами, але через многих своїх вірних послідувателів в часі своєї другої присутности.

Той час суду, коли Господь приходить до своєї святині, бачать його вірні ученики, кляса Ісаїї. Вони, подібно як Ісаїя, відозвалися на поклик Божий: „Ось я, послалай мене!“ З сего отже слідує, що ся приповість відноситься до нашого часу. І тому то наш Господь Ісус клав такий великий натиск, звертаючи увагу на ню словами: „Хто має уши слухати, нехай слухає.“

Приповість о сівачу і о зерні не показує нам на терпеливість рілляка, з якою він ожидає, аж зерно зійде, як се маємо у Якова (5:7), але учить нас, що діється з зерном вкинем на землю і вказує на одвічальність тих, що слухають. Дуже часто дучається, що коли ми учули в первий раз о правді, тоді несподівано надаряється нам нагода прийти до маєтку. І часто приходять нам на думку, що ся нова річ, правда, може ще трохи почекаати. А коли свою увагу відвернемо від неї, хоч би лиш на короткий час, тоді вивітріє з нас і саме бажанне правди. Тут починається наша одвічальність. Если чоловік учув щось доброго, що може йому в чімсь помочи, повинен шукати дальше за тим; а о скільки більше повинен се ділати з словом о царстві Божім. Хто не хоче за тим шукати, або не має сили або енергії дальше про се розвідуватись, може бути певний, що вдруге не буде мати такої нагоди, як сеся. Кождий бачить, як покуси злого стараються нині позбавити людей слухання і прийняття правди. Тому уважаймо, если хто говорить нам правду о царстві, бо за се колись відповімо. Та однак багато є таких, як те поле при дорозі.

Другі, подібні до поля каменистого, з радістю слухають правди о царстві Божім, але не мають кореня.

Вони думають більше о собі і о вигодах; в них нема достаточної любови до Бога, і не хотять знати о Бозі, та не розуміють, що через се трятять, і тому падуть. Коли бачать, що правда о царстві вимагає від них пожертвування, тоді радість лишає їх; вони не хотять перенести переслідувань задля неї.

Подібні до поля, де росло терне, на перший погляд здаються, що будуть взростати в правді і принесуть плід, але богатства і гонори сего світа приглушують се; і вмирають для правди царства Божого. Хто дбає більше о річі сего світа, хто бажає збити гроші або кому розходить ся о висшу посаду, такий не може принести овочу для Бога.

ПЛІД ПОКАЗУЄ НА СТАН СЕРЦЯ

Слухачі подібні до доброї землі се ті, котрі порозуміли вартість правди о царстві Божім; вони не будуть дармувати, але будуть старатися використати кожду нагоду; в потреби схотять зносити всяке переслідування за правду; і від сеї служби для Бога не в силі повстримати їх ні убожество ані богатство сего світа. Вони стараються принести овоч для Бога і так ділають. Але одні приносять більше овочу, чим другі; з сего наука, що се залежить від слухача. Земля при дорозі не видала ніякого плоду; камінисте поле мало слабу надію; місце, де росло терне, трохи більшу; але тільки добра земля видала плід і то в міру, як чесне було серце і як щире воно було зглядом Бога.

Не можна казати, земля не одвічає, ні! Ми є одвічальні в якій спосіб ми слухаємо правду о царстві Божім, і як її приймаємо до себе. Ісус виразно сказав: „Бо хто має, тому буде дано і надто буде мати, а хто не має, і те, що має, візьметься від него.“ (Матей 13:12) Такий є закон природи, але таке саме правило є і в царстві ласки. Питанне, яке кождий сам собі мусить відповісти: „Чи можу я справити лучше „поле“ мого серця, аби принесло більше плоду для Бога, і що маю до сего уживати?“ Відповідь на се подає ся приповість. Кождий мусить дбати про се, аби в його серці і умі не було ніякої нечистоти, бо за благодатю Божою всі діти Божі можуть вичистити їх з сего (2. до Коринтян 7:1), і посвятити своє серце для справ Божих. Най кождий старається служити Богу так, як тут показано, а серце буде „добрим полем“ і принесе багато овочу в честь Божу.

Позаяк посвячені люди Божі мають ласку бути післанцями Божими, вони також мають ласку бути сівачами правди, як також і слухачами ПІ, і беруть на себе одвічальність за се перед Богом. Хто має ласку, що може промовляти чи то приватно між братами, чи то публично, нехай все старається звернути увагу, що кождий є одвічальний за слухання правди о царстві, котру Бог посилає тепер людям.

Як Ісус уважав за відповідне напімнути слухаючі маси народа, що вони будуть відповідати за се, як слухали і як учинили, так подібно його ученики мусять повтаряти ті самі слова остороги. І вони також мусять уважати на се, як вони самі слухають.

ВИБІР ДВАНАЙЦЯТЬ АПОСТОЛІВ.

ІСУС ВИБИРАЄ ІХ ПІД ВПЛИВОМ БОЖИМ — РІЗНІ ХАРАКТЕРИ — АПОСТОЛИ БУЛИ ЯК БИ ДІТИ ІСУСА — ЄВАНГЕЛІЯ ОТВОРИЛАСЯ ТІЛЬКИ ДЛЯ ЖИДІВ.

„Дармо прийняли, дармо давайте!“ — Матей 10:8.

ІСУС саме повернув до Капернауму з своєї першої подорожі місійної по Галилеї. Слава о нім розійшлася широко по краю і тому скоро люди довідалися, що Він повернув, зібралися сейчас гурмою коло дому, де майже певно жила його матір і його брати. Тоді то були принесли спаралізованого чоловіка перед Ісуса. Позаяк задля людей не могли дотиснутися до Ісуса, винесли хорого на дах, отворили двері в даху і спустили його у самих стіп Ісуса. Побувши короткий час в Капернаумі і в околиці, де зібралося здалека багато людей, аби послухати благодатних слів, що виходили з його уст, Ісус постановив йти далше і продовжати своє діло. Пустився знова до Галилеї.

Тоді вже було багато, що вірили в Ісуса, багато таких, котрі, хотая не розуміли його особливого відношення до Бога, але прийняли його як такого, котрого Бог післав. Ісус не записував своїх діл або своєї науки. Виглядає, як би його слова були сказані і відносилися тільки до тодішніх обставин. Однак Ісус мусів знати, що його слова були словами життя, а його діла були типічними або символічними, котрі вказували на будучі річи, які мають бути зроблені, котрі були як би малянками для добра других в будучности.

Надійшов час, коли Він мусів вибрати собі учеників, що мали ходити враз з ним, людей спосібних і характерних, котрим одним Він міг би сказати дещо з своєї науки і передати слово правди, і котрі були би завязком Церкви, сею вибраною громадою, котра мала бути з Ним злучена на все в славі і силі царства.

ІСУС ВИБИРАЄ ІХ ПІД ВПЛИВОМ БОЖИМ

Правдоподібно, знаючи, що мусять бути подібність між тілесним Ізраїлем і духовим, і що Він мусить бути головою духового Ізраїля, як Яков був головою 12 поколінь тілесного Ізраїля, тому Ісус постановив покликати 12 учеників, аби були його апостолами, посланцями. (Мат. 10:1) Уважаючи се, що така є воля його Отця Він в сердечній молитві попросив його о мудрий вибір. Діти Якові уродилися йому в природний спосіб; але сі, що мали бути злучені з Ісусом як голови поколінь духового Ізраїля, мусіли бути сплоджені Богом. Вибір їх, хто мав належати між них, залежав від Бога Єгови. Дятого Ісус міг ділати тільки під проводом свого Отця. Деякі з них, як Петро, Йоан, Яков, Андрей, Филип і Вартоломей (Натанайл) ходили з Ним від самого початку. Він також покликав Матея, котрий пішов за ним охотно. Як прийшов час, що мав вибрати, Ісус перебув ніч на молитві.

Правдоподібно Ісус знав, хто буде належати між тих дванайцять; позаяк більшість з них була з Ним від самого початку. Найбільшу трудність справляв йому вибір щодо Юди, чи він має належати між дванайцять. Ісус знав, що було в чоловіці (Йоан 2:25); і правдо-

подібно Він знав характер Юди. Як настав день, Ісус покликав до себе дванайцять учеників (Лука 6:13), „аби були з Ним і аби посилати їх проповідувати“ (Марко 3:14), і остаточно не тільки переняти правду, але статися також підвалинами Нового Єрусалиму. — до Ефесян 2:20; Одкрите 21:14.

РІЗНІ ХАРАКТЕРИ

Євангелії і Діяння Апостолів вказують на різні характери Апостолів. Петро був повний непослідовностей. Але ні один з них не узнав так скоро як він свого учителя Мессією або встанув в обороні його чести; а однак Петро все хотів мішатися в справі свого Учителя і давати йому свої доради. Але його вірне серце бажало все служити Ісусу; і коли часами похибнувся, навіть коли поповнив найбільшу помилку в ночі, коли Юда зрадив Учителя, і він вирікся його, навіть тоді він не зділав сего з злого серця. Причиною сего була його скоро вдача, над котрою він не вмів ще панувати. Без сумніву Петро любив Ісуса, а Ісус любив Петра, хотая часами Ісус скривав свою любов; іменно, коли мусів сказати до Петра: „Геть, від мене сатано (противнику).“ — Матей 16:23.

Мусимо зауважити, що навіть помилки Петра і його дивні питання послужили Ісусу, що Він скористав з них, аби дати науку ученикам і остерогу для Церкви Божої. Бачимо з євангелій, що багато наук, які є там записані, маємо по тій причині, що Петро ставив питання або поповняв блуду.

Другий найбільше знаний ученик по Петрі був Йоан, званий возлюблений апостол. Правдоподібно його горяча любов не була більша, чим Петра, але його любов палила свободнійше і горіла яснійше, позаяк він не втручувався так дуже і не старався накидати свої доради. Любов між Ісусом і Йоаном була чиста і постійна.

Петро і Йоан зналися перше, чим пізнали Ісуса, і хотая були різних характерів, мусіли себе певно любити, бо інакше не були би вони учениками Йоана Хрестителя, і не ловили би спільно риби. Сі оба ученики займають найважніше місце між апостолами, котрих собі Ісус вибрав. О Андрею знаємо мало, що, тому, що його живійший брат Петро неваче затемнив, але тому, що він не був такий спосібний, як тамтой. Филип належить також між перших, і Господь ужив його при закладуванні Церкви в її початках.

Ще одно імя, котре знає всім, се імя чоловіка, о котрим сказав Ісус, що для него було би лучше, як би не був зовсім народився, — се Юда (Матей 26:24); чоловік, котрий мав довіру у свого Господа, котрий ходив і проповідав з Ісусом, але котрий в послідній хвили ганебно продав свого Учителя позаяк стратив надію, яку мав в своїм серці. — Матей 27:3,4.

АПОСТОЛИ БУЛИ НЕНАЧЕ ДІТИ ІСУСА

О десятих апостолах не знаємо майже нічого. Зовсім зрозуміла річ, що Ісус не покликав їх dlatego, що се були люди великих здібностей, але тому, що вони надавалися найкраще до сего діла, яке мали виконати. Деякі з них мали сміливість промовляти; могли станути перед своїми товаришами і проповідати правду; деякі були менше скорі, але за то були готові працювати безнастанно в своїй праці, до котрої були покликані. Всі вони були люди подібні нам.— Діяння Ап. 14:15.

Одн таке сказав о апостолах: „Ісус своїм впливом і характером притягнув тих людей до себе і виверив на них свій образ.“ Коли наш Господь покликав до себе апостолів, Він міг мати около 31 літ. Громадка сих учеників, котрих так часто малюють яко людей в середнім віці, правдоподібно були молоді люди, між 20 а 25 роком життя, а Ісус був між ними найстарший. Много разів наш Господь промовляв до них як до дітей; сей висказ зовсім відповідав так в моральнім відношенню, як і розумове; бо хотіяли вони вже мушцинами, то у відношенню до Него були вони його дітьми.— Марко 10:24; Йоан 21:5.

Перед ними лежало велике поле до праці; ййти і проповідати вимагав багато сили і енергії; а до сего надавалися найкраще молоді люди. Коли Ісус покликав до себе дванадцять апостолів, Він зараз сказав їм, що вони не тільки мають бути при нім, але що пішли їх проповідати в дальні сторони. Сам Ісус мав багато праці. По правді для Него одного було неможливо все виконати, і тому Він хотів, аби вони заступали його. Коли Ісус покликав їх до себе і вибрав, їх серця горіли з радости, що вони прилучилися до сего, в котрого вірили сильно, що його Бог післав. Можливо, що дехто не був вдоволенний з вибору, думаючи, що він більше надається до сего, чим ті, але кожний правдивий ученик Ісуса зрозумів, що Господь знав лучше, що робить, і тішився з сего.

ЄВАНГЕЛІЯ ОТВОРИЛАСЯ ТІЛЬКИ ДЛЯ ЖИДІВ

Розказ, який Ісус дав дванадцятьом апостолам, вивсилаючи їх проповідати, був сам в собі дивний. Не було їм дозволено йти дорогою, що провадила до міста

Поган, ані вступати до міста самарійського, а тільки до самих „погибших овечок дому Ізраїлевого.“ „Дармо прийняли, дармо давайте“ — наказав Ісус. (Матей 10: 5,6,8) Не вільно було *оставати* на однім місці, але мади йти дальше і проповідувати, що царство Боже наближилось. Вони не мали пояснювати св. Письма, котре тоді можна було зрозуміти, відколи прийшов Слуга Господень, ані не мали обовязку учити загальних правд. А щоби показати, що вони мають право проповідати, хотіяли не були уповажені священниками, як се було звичаєм, Ісус дав їм власть уздоровляти хорих і навіть воскресати мертвих. Вони не сміли збогачуватись із своєї праці. „Дармо прийняли, дармо давайте“, наказав їм Ісус. (В часі своєї місії мали уважати на дві головні річі: 1.) йти скоро з місця на місце, і 2.) не обтяжувати людей ніякими тягарями. Хто проповідує царство небесне, не сміє брати за се ніяких грошей.

Розказ даний апостолам, як про се записано в Матей (голова 10), включав більше, чим вони виконали. Отже з того можемо залячувати, що сей розказ відносився до Церкви. Але що в довгій історії Церкви було тільки два (періоди) певні часи, коли правду о царстві Божім проповідувано в особливий спосіб, ми бачимо з сего, що сей обширний розказ Ісуса відноситься також до Церкви в часі його *другої* присутності. Від часу повороту нашого Господа його слуги, що зістали притягнені до Него так близько, як були перші його ученики, і поучені лучше в Слові Божім, чим було можливо тоді, пішли у весь світ і проповідають царство Боже. Так отже перші ученики отримали розказ проповідати о царстві вирост з уст самого Господа; а ми, що живемо з кінцем сего віку, отримуємо сей розказ з сего самого жерела.

Кожний, що є в службі Господа, повинен все читати сю голову; з неї зрозуміє, як має поступати і спізнає, що Отець небесний опікується ним. Ісус сказав, що слово о царстві розділить родини, викличе багато спорів і дискусій, і багато перейде великі проби і досвідчення, але ті, що будуть вірні і діяльні в службі, отримають нагороду. Апостоли, пішовши, повернули з радістю, дякуючи за ласку, яку з сего отримали, так подібно і тепер йдуть брати охоче і проповідують царство, знаючи, що надійшов вже час на його устанавлення.

ПРОПОВІДЬ НА ГОРІ.

ВИБРАВШИ Апостолів Ісус виголосив потім проповідь, звану загально „Проповідю на горі.“ В ній виложив Він обширно правди, котрих научити Він як раз на се прийшов. З виїмкою наук, які наш Господь подав при кінці своєї служби, іменно, на горі Оливній (Матей 24:25), і довгої його бесіди з учениками в часі останньої його ночі (Йоан голова 14-17), отся „проповідь на горі,“ так і видно, відповідала найкраще сій okazji.

Матей описує, що Ісус, побачивши нарід, вийшов на гору і там став научати своїх учеників. (Матей 5:1) Вершок гори дуже добре надавався до сеї хвилі. В своїй науці Ісус виложив правило, закон, яким його ученики

мали руководитися в своїм життю. Закон для Ізраїля був даний з гори Синай. Коли Бог буде знова давати свій закон для світа, він буде виходити з символічної гори Сион. (Ісаїя 2:2-4; Йоїль 3:16) Але серед яких відмінних обставин наш Господь висказує закон для *нового створіння*. Не чути громів, як на горі Синай, ані символічних громів, як з символічної гори Сион; але серед тихої тишини чути милий голос поважного Учителя, а довкола него громадка любих учеників і правдоподібно велике число мушци і жінок, що уважно прислухувалися його словам, як вони плели з його уст неначе з жерела любови.

Се в первий раз Ісус говорив виразно і подав ясну науку о царстві Божім. До сего часу Він проповідував слова Йоана, що царство Боже наближилось. Тепер Він показав наглядно, що заки царство Боже прийде в силі і в славі, мусить воно найперше увійти до сердець його учеників і вирити правило любови в тих, котрі добровільно на се згодилися. Час на заложення царства Божого на землі еще не прийшов; і сил злого не буде нарушуватись ані не буде їм перешкаджатись, ні їх усувати так довго, аж прийде його властивий час на його заложення. Кожде чесне серце мусить наперед показати, що знає добре о Бозі і, що воно є досить сильне, що може знищити закон і силу зла.

Кождий, що приймає науку Ісуса, стається свобідним чоловіком Божим, а невільником Христа в любови. Тому то науки, які Ісус став проповідати, зчудували многих його слухачів. Царство мало найперше знайти своє місце в їх життю і в усposобленню їх серця зглядом Бога. Слава сего царства, висша, чим Ізраїльтяни розуміли до сего часу, не мала наперед показатись на зверх або в якій силі, але в покори духа, в сокрушенню серця і в тім, що кождий старався наперед сповняти волю Божу. Слава і нагорода за се мали прийти в будучности і здійснитись в небі. Слава царства Ізраїльського з часів Соломона, так мила кождому Жидовинові, не могла рівнатись з пільною лелією, котра є подібна до покори і лагідности правдивих послідувателів Ісусових. — Матей 6:29,30.

Так зване християнство не зрозуміло правдивого значіння проповіді на горі. Вони говорили, що ся проповідь є мірилом або правилом життя для всіх людей, котрі називаються християнами. Але звичайному так званому християнинові далеко тяжше приходило сповнити се правило в своїм життю, чим Жидови заховати в повні закон Синаю. В дійсности так званий християнин ніколи не жив після сеї науки, ані навіть не старався його заховати. Се було неможливо для него заховати се правило; бо се правило було призначене тільки для дійсних Християн, для Християн, котрі посвятили себе виконувати в повні волю Божу; для нового сотворіння; і кромі тих зплodжених Богом ніхто з людей не міг заховати сего правила; і тільки сі можуть по правді бажати сповнити се правило.

Нічо дивного, що в часі всесвітної війни богато священників старалися оставити в завішенню се правило життя правдивого Християнина. Бо вони не були приготовані любити своїх ворогів і вони навіть не мали відваги проповідати сего своїм вірним, аби се робили. На той час для них було лучше бути не-християнином; вони желали увільнити себе з кайдан науки Ісуса.

ТРИ НАЙВАЖНІЙШІ ЧЕРТИ ПРОПОВІДИ

Проповідь на горі викладає нам царство Боже в своїй праведности, як ся праведність мусить оказатись в життю правдивого послідувателя Христового. Хоть проповідь обнимає всі хвили життя Християнина, то однак бачимо в ній три найважніші черти: 1. Блаженства; 2. Молитву Господню, і 3. Закон Божий, виложений в золотім правилі. В блаженствах бачимо нагороду для слуг Божих, котрі вказують на зовсім відмінне відно-

шення до Бога, о якім передсе не знали. Під Законом Ізраїльтянин за своє точне виконування закону отримував щастє на землі. Йому було обіцяно, що за се буде благословений в полі, в коморі, буде здоровий прожівати в спокою і в щастю; і если б заховав сей закон совершенно, отримав би за се вічне життє, і жив би щасливо під рукою Божою. — 3. книга Мойсея 26: 3-13; 5. книга Мойсея 11:13-15.

Але в проповіді на горі, хоть не ганяться богатств, блаженства вірного слуги Божого йдуть в парі з убожеством духа, з переслідованими і очерненнями, з голодом і з жаждою праведности, з милосердем і з чистотою серця, і взагалі зі всім, що не годиться з богатствами сего світа. А в нагороду за се той, що так ділає взноситься духом висше понад людське життє; для него не є обіцяне богатство і здоров'є, і щоб його вороги лишили в спокою. Ні! Але в своїм часі, як сповнить він волю Божу і все терпеливо перенесе, і позаяк за се, що він старався служити Богу через Христа, прийшли на него переслідовання, Бог нагородить вірного ученика життєм в небі у великім щастю. З сего ясно, що сі річи не є приємні для людського розуму; бо не були призначені на се. Бо чоловік, хоч би був і совершенний, бачить своє щастє в річах земських. Сі річи можливі тільки таким, коли хто є сплodжений до духової природи.

Ісус сказав, що сими словами не усуває ні не домигати закону або пророків; противно, науки пророків і вимагання закону мають бути виконані еще в більшій мірі. Хто удає тільки праведного на зверх, як от книжники і фарисеї, се йому нічо не поможе. А тепер, хто учинив злого учинку так, аби се могли бачити його товариші, а тільки в серці задумав зділати його, такий уважається, як би вже учинив. Хто ненавидить другого є мордерцею. Хто помислив в серці зчужоложити, вважати самим учинив гріх. Почитанє Бога на публичних місцях, аби люди бачили, уважається за зле. Хто хоче молитися до Бога, сей повинен скорше молитися в укритім місці, чим публично. Нагороди за праведність не можна сподіватись в теперішнім життю. Скарб повинен бути зложенчий на небі; а що чоловік сам не може його там зложити, з сего слідує, що Ісус хотів тільки сказати, що слуги Божі нехай будуть певні, що отримують нагороду, бо Бог знає добре своїх вірних слуг.

Правдивий Ізраїльтянин все розумів вагу молитви, але аби молитва була частю щоденного життя, його сего не учили. Певні назначені місця і часи і їх священство, все те не провадило до сего, аби він сам розмовляв з Богом; і можемо догадуватись, що в перших початках Ізраїльтяни мало молилися, хіба в часі великої потреби. Позаяк закон і пророки мали позістати, особливо від часу як Бог постарався, що можна було заховати дух закона і приписів Божого Слова, і тому в більш правдивім значінню сего слова, чим було досі, з сего слідує, що священство яко таке не мало надії аби могло дальше існувати. (до Римлян 8:4; 2. до Корин. 3:6) Для них прийшов кінець, хоть Ісус не кавав тоді о тім нічого.

Але Ісус подав деякі вказівки, як молитися, як його ученики можуть мати вільний приступ до Бога, аби не

могло їх повстримати нічо, ні час ні місце. Ісус сказав: „Так молисья.“ Ся молитва, загально знана як Молитва Господня, є поединча в собі, але така взнесла, що се добра річ, коли ми його послідувателі будемо відмовляли її кожного дня подібно, як пригадуємо собі наш обіт (слюб) Господеви. Ся молитва хоронить нас перед самолюбними думками. — Найперше нагадує нам на нашу ціль — величати Бога; вона нагадує нам на царство — „Нехай прийде царство твоє. Нехай буде воля твоя як на небі, так на землі.“ В ній молимося о щоденні потреби для цілої Церкви — „Хліб наш насущний дай нам нині.“ Вона нагадує нам, що маємо жити в чистоті перед Богом; бо сей, що молить Бога о прощення своїх гріхів, молить Його в такій мірі, як він прощає своїм ближнім.

З сего видно, що сю молитву малося відмовляти що день і все, і що вона в певній мірі мала заступити місце жидівського священства. Але тепер приходить дитина перед свого Отця без всякої перешкоди; бо хотия Ісус є заступником Церкви, то діти мають приступ до Отця в його імені. Молитву треба висказати в коротких словах, а не в довгих: Ученики не повинні говорити багато слів, як се чиняли Погоани, котрі думають, що будуть вислухані, як будуть повтаряти ту саму молитву кілька разів, бо Ісус сказав: „бо Отець ваш знає, чого вам треба, заки Його просите.“ (Матей 6:8) Хотия Отець знає добре, чого потребує його дитина, то Він не дасть, аж Його *попросить*; і Він є добрий і милосердний і дасть. Дялятого „просіть, і дасться вам; шукайте, а знайдете; стукайте, а відчиниться вам.“ (Матей 7:7) За добрі дари від Бога, котрі приходять без нашої просьби, часами не дякуємо.

ЛЮБОВ ЗАНИМАЄ МІСЦЕ СТРОГОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Десять заповідий, котрі були підставою Закону Завіта, всі вони, окрім четвертої, щось наказували, висказували волю Божу в словах: не чини сего і того. Але тепер, хто хоче прийти до Бога, мусить бути чистого серця; його бажання мусять бути чисті і він має хотіти бути в найбільшій єдності з Богом і з людьми. Закон строгої справедливости, око за око і зуб за зуб, не мало дальше обовязувати правдивого Християнина.

Зло мусілося терпіти; на несправедливість не малося нарікати; насильство малося терпіти. Закон наказував: „Люби свого ближнього“, а книжники додали до сего: „Ненавидь своїх ворогів.“ Але Ісус учив: „Любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто клине вас, робіть добре тим, хто ненавидить вас і молисья за тих, що переслідують вас; щоби ви сталися синами вашого Отця, що на небі. — Матей 5:44, 45.

Бог хоче, аби його діти були подібні Йому: „Будьте отже совершенними (звершеними), як і ваш Отець, що на небі, є звершений. (Мат. 5:48) І тоді наступило нове виясненне Закону і Пророків, котре називається: Золотим Правилком. Учитель сказав: „Так усе, що бажаєте, щоб робили вам люди і ви їм робіть, бо се є Закон і Пророки.“ (Мат. 7:12) В своїм відношенню до Бога вони не мають чого тревожитися, що будуть їсти, або в що одягнутися, або що будуть пити, або о те все, що належить до життя, але нехай найперше стараються о справи Божі і о правду (праведність) царства, а переконуються, що о те все сам Бог постарается. (Мат. 6:23) Се є велика і красна поміч; бо в світі серед праці і труду слуги Божі непотрібно були би журилися о потреби тіла так, що лишалося би мало часу на службу для Бога і на виробленне правдивого життя нового сотворіння в Христі Ісусі. Ученик Ісуса мусить працювати руками на своє життє, але він може бути спокійний, що Отець напевно журиться о него.

Ісус закінчив свою проповідь осторогою. Знаючи добре, що прийде час, що многи будуть говорити, що вони прийняли його слова і є його учениками, Він сказав, що такий хто прийме його слова, буде подібний до розумного чоловіка, що вибудував дім на скалі. Той, хто тільки з імені є його учеником, буде подібний до нерозумного чоловіка, що побудував дім на піску. Ісус знав, що прийдуть бурі, котрі покажуть напевно, хто є мудрий, а хто нерозумний той чоловік. Така буря захопила ціле теперішнє християнство. Їх дім розсипається серед бур, котрі ударяють на него. Духовенство, котре ошукувало людей своїми науками, бачить, що підвалина їх дому усуюються і що дах з їх дому вітри вже понесла. Але правдиві діти Божі спочивають безпечно на твердій Скалі Віків — їх ніщо не лякає. — Ісая 26:4.

РОЗМОВА ІСУСА З САМАРЯНКОЮ.

ЖИДИ НЕ ГОТОВІ ДО ПРАВДИ — ІСУС МАЄ ЖИВУ ВОДУ — ВЕЛИКІ РЕЗУЛЬТАТИ З МАЛОГО ПОЧАТКУ — ЄВАНГЕЛІЯ ЗАНЕСЕНА ДО САМАРІЇ

„Духом є Бог, а ті, що поклоняються Йому, повинні духом і правдою поклонятися.“ — Йоан 4:24

ОЧИСТИВШИ храм і по розмові з Нікодимом Ісус ходив по Юдеї проповідуючи „євангелію царства.“ Він побув там якийсь час з своїми учениками, даючи їм вказівки, які були „харчем у пору“, і як важке Йоан: Ісус єднав собі більше учеників і хрестив, чим Йоан, хотия Ісус сам не хрестив, а ученики його. (Йоан 4:1,2) А що хрещенне в Христа не було установлене аж по п'ятидесятниці, слідує з того, що се хрещенне було Йоановим хрещеннем покути на відпущенне гріхів. (Марко 1:4)

Правдоподібно як Ісус почав научати, Він продовжав дальше слова і хрещенне Йоанове. Матей оповідає, що Ісус проповідував таков: „Покайтеся, бо наближилося царство небесне.“ — Матей 3:2; 4:17.

Але по часі Ісус учув, що фарисеї довідалися, що Він більше єднає учеників і хрестить, чим Йоан. Тому постановив залишити се діло, а удатися на північ до Галілеї. Матей описує, що Ісус удався на північ по тім, як учув, що Йоана вкинено до вязниці. Можемо припу-

скати, що Йоана вкинено до вязниці в намови фарисеїв і старшини народу. Коли Ісус довідався, що вони говорять дуже о його праці, котра під деякими зглядами перевищувала працю Йоана, підозрівав, що вони готові те саме з Ним учинити.

ЖИДИ НЕ ГОТОВІ ДО ПРАВДИ

Ідучи з Єрусалиму до Галилеї, Ісус вибрав дорогу повперек краю, а не вздовж Йордану. Так було ближше і легше йти, але Жиди звичайно уминали її, бо треба було йти через Самарію. З тяжким серцем опускав Ісус Єрусалим і Юдею. Він знав, що Бог післав його; Він знав, що за се, що Єрусалим не прийняв його, впаде на людей велике нещасте, бо Бог не лишить без кари такої зневаги. Збунтоватися проти Риму Жиди радо були би згодні взяти його за свого провідника, але прийняти царство Боже і підчинитися правді і праведности, до сего не були приготовані; а позаяк Він не пристав би на їх погляди, тому для них Він був непотрібний.

Ідучи на північ з маленькою громадкою учеників, Ісус прийшов до місточка Сихар недалеко хутора, що Яков дав своему синові Йосифові, і де була еще криниця Якова. Ісус утруджений дорогою сів при криниці і спочивав, чекаючи учеників, котрі пішли до міста купити харчів. Втім прийшла Самарянка набрати води. Ісус попросив води. Замість дати води, вона спитала, як то може бути, що він Жидовин просить її Самарянки дати йому води напиться. Бо Жиди погорджали Самарянами, а ті в заміну ненавиділи Жидів. Для Жидів Самарянин був все зайдою в краю; а Самаряни говорили, що їм дано Боже благословення і право до всіх передань краю. Звістив вічні суперечки між одними і другими.

Ісус відповів і сказав їй: Коли би ти знала дар Божий, хто се, що говорить тобі: дай мені пити, ти просила би у нього і дав би тобі води живої.

Жінка сказала: „Хіба ти більший отця *нашого* Якова?“ (Йоан 4:12) Ісус не дав її ясної відповіді, іменю, що Він спрагнений і хотів би найперше угасити свою спрагу, але відповів спокійно та при тим загадочно, що если би вона знала дар Божий і хто є той, що просить її води, вона попросила би його, а він ненадумуючись дав би її сейчас живої води. Зчудувана і не могучи піднести своїх думок висше понад криницю і воду в ній жінка сказала: „Добродію, і не маєш чим черпати і криниця глибока, звідки же маєш воду живу?“ (Йоан 4:11) Вона думала, що живою водою є зовсім певно жерельна вода, а криниця є правдоподібно тільки резервуаром, збірником, води. Але що Він думав під сею водою? Чи Він мав лучшу воду, чим та, що була в сій криниці і служила людям і їх худобі від часів Якова аж до тепер? і чи був Він більший, чим Яков, що дав їм криницю?

ІСУС МАЄ ЖИВУ ВОДУ

Ісус відповів, що вода з криниці згасить спрагу тільки на хвилину; но ся вода, яку Він може їй дати, не тільки угасить спрагу на все, а буде в ній жерелом води, що тече в житті вічне. Не могучи еще поняти понад матеріальні річі і може трохи з насмішкою вона сказала:

„Пане, дай мені сеї води, аби я не запрагла, ані не приходила сюди черпати.“ Аби її ум звернути на що инше, Ісус сказав: „Іди, поклич твого чоловіка і приходь сюди.“ Жінка відповіла: „Не маю чоловіка.“ Ісус сказав їй: Добре рекла еси, що чоловіка не маєш; бо ти мала пять чоловіків, і тепер котрого маєш, не чоловік тобі; се ти правду сказала.“ (Йоан 4:15-18) Вона зрозуміла, що Ісус не був звичайним чоловіком і спізнала, що він є пророком.

„Але зараз, аби відвернути розмову від так неприємного предмету, жінка сейчас звернула мову на питання, над котрим Жиди сперечалися з Самарянами. Показуючи на гору Геризин, сказала: Наші отці на сій горі поклонялись, а ви кажете, що в Єрусалимі є місце, де треба поклонятися.“ Ісус відповів, що прийшов час, що ні одно з тих місць не буде приємніше Богу, чим друге; але, признаючи правду св. Письму, Він заявив, що спасення є від Жидів, і що Самаряни не знають, кого вони починають; і дальше, що Бог є духом, і що прийшов час, що ті, що хотять Йому поклонятися, мусять поклонятися в дусі і в правді. Жінка сказала, що вона знає, що як прийде Мессія, він обяснить нам все. І тоді Ісус признався отверто сій жінці, кажучи: „Се я, що говорю тобі.“ — Йоан 4:19-26.

Саме тоді прийшли апостоли. Вони здивувалися, як знайшли Ісуса розмовляючого з жінкою і до того ще з Самарянкою. Тоді уважено публичну розмову з жінкою за невідповідну. Але Ісус не уважав на дурні правила поведіння. Ученики не питали його, хотіли хотіли знати, ані знова Ісус не пояснював їм, хотіли знав, що було їм на серці. Здавалося, що ся подія і заява нашого Господа найбільша, яку Він до сего часу учинив, не буде мати ніякого безпосередного наслідку. Не кажучи ні слова, жінка поставила відра з водою на знак, що поверне назад, і пішла до міста.

Ісус зрозумів її намір і чекав; а ученики старались намовити його, аби їв, що вони принесли. Але Ісус тішився з своєї служби; бо тут отворилася йому спосібність висказати яснійше, чим в Єрусалимі. Він не хотів їсти поживи, яку принесли ученики; і вони оден до одного говорили: „Чи хто приніс йому їсти?“ Ісус, чуючи їх слова, сказав: Моє страва є, щоби я творив волю, того, що мене післав і скінчив його діло.“ (Йоан 4:33,34) З'уживати свою силу на виконання волі Отця, отсе була його страва. Він жив на се, аби віддати сю силу. А його ученики пізнали, що хто словняє волю Божу, стається тим самим сильнішим; праця кормить його. Сили набирається через посвяту самого себе, а від починку маємо, коли ми є в службі Учителя.

ВЕЛИКІ РЕЗУЛЬТАТИ З МАЛОГО ПОЧАТКУ

Ся подія належить до найважніших подій, котрі записані в Новім Завіті. Така звичайна сама в собі, однак вона містить одні з найбільших правд об'явлення. Вона все нагадує нам, що дуже великі річі не повстають з великих причин; і що звичайна спосібність до праці може привести і часами сейчас провадить до великих результатів.

Ми вже сказали, що Ісус не зважав на глупі пересуди в поведінню. Наш Господь не переступив границь добре

вчення, але в своїй праці не вважав глупими звичайні. Правовірний Жид не говорив би ніколи до Самаритянок. Але Ісус не вагався говорити навіть з такою жінкою, котра, як Він знав, не мала доброго імені. Він розумів добре, але не уважав її за негідну розмовляти з собою. Він бачив в її серці, що вона є незла і може підступитись. Здається, вона хотіла бути свобідною і правдолюбиво се довело її до упадку. Але Ісус бачив, що хоча вона скидала з себе утяжливі кайдани, то однак не була в дійсності злою жінкою.

Ми бачимо в Ісусі се, чого Він навчився у свого Отця собі, а котрого заступати прийшов Він тут на землю. Ми бачили вже, яку велику любов має Отець до грішних людей, і яку велику жертву Він учинив, аби упавший людський рід поєднати назад з собою. А тут Ісус, предсказувач Божий, обявляє засади правди жінці, котрої Ісус з Брусалиму, що називали себе праведними і котрі недавно не прийняли його посланництва, не доторкнувшись би і палицею. До ні одного з них Ісус не міг так влучно промовити, ні оден з них не учив так виразних слів, що Він є Христом. Справді, навіть своїм ученикам не заявив Він сего так отверто, як сій жінці.

В сего наука, що Бог не все находити своїх людей між „правовірними“ або в місцях, де ми сподівалися би. Люди не сподівалися, аби коли що доброго вийшло з Самарії; а навіть в самій Самарії уважали би сю жінку хоча гідною, аби з нею Христос говорив і сталася найкращою, що прийняла правду. Ісус видів її наскрізь, і тому не судив її по зверхньому виду, а по сьому, що бачив в серці. Ласкаво і любо і з чутем обійшовся Він з нею, хочай слова були прості. Бачимо тут, що Він знав обійтися з людьми, як також, що все був готовий промовити до серця.

ЕВАНГЕЛІЯ ЗАНЕСЕНА ДО САМАРІЇ

В цій сій історії нема сказано, аби Ісус старався переконати сю жінку, аби визнала свої гріхи. Звичайно люди або визнання гріхів Ісус не запроваджував. Ісус знав, що если ся жінка прийде до правди, то ся жива вода, котру мав Він їй дати, викличе в ній правдивий жаль і покаянне, котрі є кращі, чим всі словіди.

Жінка, оставивши Ісуса і своє відро, побігла до міста і сказала людям зовсім отверто: „Пійдіть і подивіться на чоловіка, котрий сказав мені все, що я зробила, чи се не є Христос?“ (Йоан 4:29) Вона знала, що Господь

Ісус знав більше о ній, чим сказав їй. Люди знали жінку, і пішли за нею і слухали Ісуса. І просили його, аби затримався у них. І через два дні Ісус оповідав їм о любові Божій, і багато людей повірило в Него.

Що далше сталося, не знаємо. Не можемо припускати, що ся жінка і люди, котрі перші чули Ісуса при керниці, і ті з міста, що чули його в часі тих двох днів, належали між найперших, котрі прийняли євангелію в перших днях потім, як почалося переслідування по смерті Стефана, а ученики розбіглися по Самарії. Тоді багато там увірувало; і Филип пішов там, аби їм помагати, а за ним пішов Петро і Йоан (Діян. Ап. 8:14); і багато Самарян прийняло ласку і узнало Господа. Тоді вони пили воду живу; і, хочай правда вони далше ходили шодень по воду до криниці Якова, вони мали в собі те, що сказав наш Господь — жерело води, що все тепла і дала їм покріплення.

Хто не з сего жерела, що дає життя, сей знає, що має дар від Бога, і що він не потребує відчувати спрагу, як той, що є відкинений від сего жерела життя. Добре буде, если самі поставимо собі питання: Чи отримав я сей дар від Бога, і чи покріплюю я себе ним? Керниця, жерело, котре бє, коли святий дух сплоджує нас до нового життя, ніколи нас не ошукає. Але се жерело можуть забити клопоти сего світа, або если ми самі занедаємо очищувати себе із злих річок. (2. до Корин. 7:1) Вірний слуга Господень зазнає правдивої радости, коли працює. Як його Учитель, він пізнає, що се приносить йому відпочинок, покріплення і набирає нових сил; і що „більше щастє давати, чим приймати.“

Мусимо ще пригадати, що хто служить Богу, мусить служити йому в душі і в правді. „В душі почитати,“ се значить, не в якімсь спеціальнім місці або в певній формі або обрядами віддавати честь Богу. „В правді“ почитати Бога, се значить, віддавати йому честь так, як се Бог обявив через свого Сина Ісуса, і як повніше подає через апостолів. Не можемо так казати, як се роблять Модерністи-поступовці, котрі кажуть, що можна віддавати Богу честь в духу, хочай відкинесться правди, котрі є записані в св. Письмі. Так само нерозумно діляють ті, що знають „теперішну правду,“ і що віддають Богу честь в духу, а легковажать собі обявлення, котре що раз то відкривається і яснійше показує нам волю Божу щодо праці Господньої. „Правда“ не стоїть на місці, а поступає все вперед.

ІСУС ВТИХОМИРЮЄ БУРЮ.

В ПІСІНЬКИЙ день Ісус научав то апостолів то людей. Ісус перейшов на науці і на спілкуванні хорих, а по обіді сказав приповідь о сівачу і пояснював ученикам значіння її. І так надійшов вечір. Ісус перестав говорити і постановив переправитися на другу сторону озера. Повходили всі в човно і апостоли стали веслувати. Ісус мучений цілоденною наукою усів на стерні і з утоми уснув. Не упало багато часу, як раптово зірнула сильна буря. На озері Галилейськім часто так бувають бурі, по тій причині, що озеро лежить в долині. Як тільки сонячний гарячий від сонця воздух взнесеться в гору

понад воду, тоді з доколичних гір наливає зимний і повстають сильні бурі. Буря, що стрінула Ісуса і апостолів, була надзвичайно сильна.

Хочай деякі ученики знали добре на мореплаванні, однак видячи таку бурю, настрашилися. Помимо того, що кораблем гойдало сильно і фалі били об него, Ісус спав твердим сном. Видко був дуже змучений. Всі ученики, видячи, що вода заливає човен, приступили і збудили Ісуса, кажучи: „Учителю, чи тобі байдуже, що загинемо.“

І вставши Ісус відповів: „Чому ви такі полохливі?

Як то? нема в вас віри?" (Марко 4:38-40) Тоді погрозив вітрови і морю і „настала велика тишина.“ А до учеників сказав: „Де є віра ваша?“ Ученики налякалися дуже, як побачили се чудо і говорили оден до одного: Хто отсе той, що і вітер і море слухає його?“ Ні одно з тих чудес не було в силі взбудити в них думки: „За правду, сей є Син Божий.“

Правдиві ученики Христа мають в сім примірі багато наук. Нема найменшого сумніву, що ся подія була символічною; і як з одної сторони має велике значінне для Церкви Божої, так також показує на важну подію з життя Ісуса. Тут бачимо, як наш Господь через ціле життя своє працював; не мав спочинку ніколи, і відпочивав аж тоді, як умученне його зломало. Він не желав собі чого другого; бо ціле своє життя приніс Він в жертву Богу. Він сам як нове сотворінне, будучи неначе священником, приносив себе самого як живу жертву на олтарі служби, яку Бог призначив для него. Аби можна працювати, Він мусів трохи відпочати, але, як євангелії описують, Він про се не дбав.

Можемо припускати, що сей сон Ісуса — одинокий, який є записаний в євангеліях, — був з волі Божої, аби ми його дослідувателі могли мати з сего науку. Если Він спав твердо підчас бурі, се знак, що Він був сильно умучений. Не можна сказати, що Ісус був самолюбний, длятого, що сам відпочивав і спав, а його ученики мусили працювати веслами. Більшість з них була призвичаєна робити веслами; при тім се не вимагало надзвичайної великої праці, а до сего вони були привикли до тяжкої роботи. Крім сего через цілий день вони відпочивали, підчас коли їх Учитель промовляв. З сего учимося, що слуга Божий не сміє сподіватися мати відпочинок в означенім часі, но відпочиває, коли може, в час і не в час.

З слів Ісуса видно, що сатана був причиною бурі, тому то наш Господь погрозив вітрови і фалам, як його слугам. Се показує, що Бог дозволяє сатані уживати сил природи до своїх цілей. Се не значить, що сатана має під повною контролею сили природи, тільки що Бог у своїм мудрім провидінню і для своїх певних плянів дає йому велику свободу. Правдоподібно Ісус зрозумів відразу, що грозить буря, но Він не боявся. Він знав, що він виконує волю свого Отця, і що Він ним опікується, і тому знав, що хотяй би не знать що притрафилося, то Отець його не дозволить, аби йому що злого сталося. Бо вітри і філі є його, як псалмопівець красно говорить: „Бурний вітер сповняє слово його.“ — Псал. 148:8.

Ученики його повинні були мати те саме довіре до свого Учителя. Він розказав їм плисти, і вони виконували його волю. Тому повинні були мати більше довіре, знаючи, що Ісус є під опікою Отця, і не повинні були тривожитись. З сего наука, що коли ми виконуємо волю Бо-

жу, і хоч би ми знаходилися серед не знати яких обставин, ми не маємо боятися, аби ворог міг поконати Бога, і нам завдав яку смертельну кривду. Ідучи за розказом Божим можуть нас спіткати невігоди, але зло, як таке, ніколи не спіткляє нас. — Псалма 91:10.

Люд Божий в часі своєї дороги життя мусить переходити через многі бурні води; хотяй повстануть нечаяні і наглі бурі, вони не потребують боятися. З сего приміру учимося, що капітаном нашого корабля є сам Господь, котрий може поконати всі трудности і все так учинить, що вийде добре, хоч би його людови грозило яке велике нещасте. Ніхто не може йому вирвати з руц тих, що є його, а Отець є більший, чим всі. — Йоан 10:27-29.

З того також учимося, як нерозумно ділає той, хто нетерпеливиться, будучи під Божою опікою. Правдиво віруючий остає спокійно під рукою Божою і в його любови. Він знає, що Отець є за добрий і за ласкавий і за справедливий, аби дозволив прийти на него більшим покусам і пробам, чим він може знести. (до Корин. 10:13) Господь Ісус зганиз учеників, кажучи: Де є віра ваша? Їх віра полетіла з вітрами. Ми можемо дозволити, аби віра наша улітала з ними. Та як часто ми дорікаємо Господу, коли обставини прийдуть трохи тяжші і чорні хмари горя зависнуть довше над нами. Ми зараз думаємо, що певно Господь призабув за нас і нарікаємо. Так не повинно бути.

Если би апостоли мали віру і були на хвилю пригадали собі, що Ісус доси учинив, і що вони прийняли його позаяк повірили, що сам Бога післав його, з певности не було би записано: що вони стратили віру.

Без сумніву ся буря була одною з нападів сатани, аби зглядити насінне обітниці. Від коли обіцяно насінне відкупителя, сатана все старався знищити плян Божий; багато разів пробував се учинити. Вже кілька разів старався він зглядити Ісуса, а тут старався знищити Ісуса і малу громаду вибраних. Нема сумніву, що ся подія має символічне значінне. Море Галилейське, бурливе море Поган, часто представляє бурливе море, по котрім пливе мале човно віку Євангелії, котре пустив на море сам Господь. (Мат. 28:19,20) Здавалося часами, що воно ось ось затоне. Дальше, майже зовсім певно ся подія призначена, аби показати на час, як Церква буде мала вже вступити до слави. Нема сумніву, що збурені людські маси під впливом сатани запанують світом, і буде здаватися, що мала громада вірних слуг Господніх утоне серед того моря. Но вони не мають чого боятися. Господь не дозволить сатані знищити своєї Церкви в жаден спосіб; в своїм часі Він утишить бурю, аби його слуги могли докінчити свою працю.

СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ.

Текст на 1. Октобра-Жовтня 1924.

„По справедливости буде судити вбогих.“ — Ісаїя 11:4.

Під „убогим“ розуміє тут св. Письмо всіх слабих, поневолеваних і тих, що є в якій потребі. Справедливо судити, значить,

виконувати суд по правді, справедливости і безсторонно.

Суди дотеперішні були всі несправедливі і сторониці. Дуже часто лучалося що хотяй виконувано суд точно щодо установленого закону, то і тоді виряджувано не раз кривду. Тому аби се

справити, заведено суди присяглих. Но і се не помогло багато, бо судді, будучи несовершенними людьми, видавали несправедливі осуди.

Особливо в найновіших часах суди є дуже стороничі і несправедливі. Богатий і впливовий звичайно уходить безкарно, за се бідний є караний за що будь і позбавлюється його маєтку, свободи а навіть життя. Если бідний мусить правоватися з богатым, звичайно справа так довго відтягається і так багато коштує, що бідний волить скорше перетерпіти, чим доходити свого права на богача перед судом. Політикери укладають право, і богати і впливові тягнуть хосен з того і можуть бідного видискувати.

Як є з судами, те саме маєється з теперішними священиками. На бідного не звертають уваги; його відпихають на бік, але богатий має все перше місце. Се діється тому, бо священики убігаються о ласку богачів. Сі несправедливі суди нанесли міліонам людей неописані терпіння. Но зовсім інакше буде, коли прийде царство Мессії в своїй силі. Тоді, чи бідний чи богатий, не буде мати особливого взгляду. Бідний і поневолений буде ніг прийти перед суд і може бути певний, що Господь поступить з ним справедливо і безсторонно. З бідними і поневоленими Господь буде обходитися лагідно і з любовю поведе їх по святій дорозі. Він буде їх хоронити і заступатися за ними, і буде нагороджати кожний їх поступ до доброго.

Тепер як раз посвятивши себе Богу Християни повинні скористати з нагоди і вионати розказ, який дає їм Господь Ісус. Іменно, оповісти людям о сій радісній новині і потішити всіх засумованих. Великий справедливий Суддя вже прийшов і усуває старий лад; а коли його суди будуть діятись на землі, тоді люди научаться справедливости і праведности, будуть благословенні. Його суди видавані на підставі правди і справедливости задовольять кожде чесне серце.

Кожний посвятивши себе Християнин повинен користати з всякої надаючоїся спосібности і оповідати всім пригнетеним і бідним людям о тій веселій новині. Тепер є час потішити їх серця; сего жадає сам Господь від своїх людей. Се є один з многих спосібів, як маємо працювати около сего царства. Если у нас нема симпатії до судів Господніх і, если ми не желаємо щиро, аби такі суди існували для добра людей, тоді ми не надаємося до царства. Найлучший спосіб, аби їх полюбити, буде, если будемо думати о сих судах нашого Господа і оповідали о них людям, котрі хотять слухати.

Текст на 8. Октября-Жовтня 1924.

„Він спасе бідного, що о поміч кличе.“ — Псальма 72:12.

Зовсім природно чоловік бажає сего, що приносить вигоду для тіла і вдоволення для ума: мир і спокій. Нині де чоловік спогляне, бачить всюди невдоволення і заклопотанне, і кожний зі страхом зустрічає будучність. Міліони людей без праці і не знають, звідки взяти хліба на другий день і, де будуть могли найти притулок для себе. Многі з них хотіли дещо пізнати о дорогах Божих, но будучи осліплені науками невірних священиків, поклали в сіті противника, і знаходяться в великій безрадности. Цілий світ наближається скорим кроком до сего страшного горя описаного пророком, коли „світ буде хитатися неначе паний.“ — Ісаїя 24:20.

Є багато в Сионі, котрі посвятили себе Господу, но занедбали морити себе дорогими обітницями і взяти на себе Боже оружие, і тому є сумні і в тревозі, слабі у вірі і хорі духово.

Тільки одна кляса людей, що розуміє значінне теперішних подій, а сею є ті, що живуть дійсно так, як на правдивих Християн пристало. Вони бачать, що тепер кипить боротьба між правдою а неправдою і темнотою; вони знають, що наш предивний Цар тепер присутний, дасть скоро про себе знати світови. Він освободить тих, котрі є в потребі і поневолені і кличуть Його о поміч. Вони розуміють, що Господь післав їх, аби потішали засумованих в Сионі і поза Сионом. Вони потішають тих, що є в Сионі, показуючи на що раз нові докази, що в скорім часі Церква буде доповнена і взята до слави; і в сей спосіб бачать своє велике щастє, що можуть служити Цареві і потішати других. Господь Ісус говорить нам виразно через свого Апостола, що ми отримуємо потіху на се, аби могли потішити нею засумованих. Тому для нас є ласкою, що більше, маємо обовязок оповідати всім, що є пригнетені і стратили надію, що наш великий Освободитель і Життє-давця є під дверима, що Він освободить кожного, хто кличе до Него о поміч в духу і в правді. Яне велике щастє бути посланцями Царя царів і нести його слово потіхи і розради всім, що бажають сего! Уважаймо отже, если хочемо осягнути царство, котре більше не подвигеться, мусимо служити Богу вірно і з страхом. Покажім нашому братови, яку велику мас він ласку, що може потішати других і учинити його щасливим і сам через се бути щасливим.

Єдиний ратунок для бідних і пригнетених прийде через великого Мессію, і кожний, хтозакличе до Него о поміч, буде освободжений і отримає від Него благословенне життя і щастя.

Текст на 15. Октября-Жовтня 1924.

„Ось, усе нове рублю.“ — Одкрите 21:5.

Текст на 22. Октября-Жовтня 1924.

„Лихо вже не повториться.“ — Наум 1:9.

Безчисленні лиха упали на людей; за багато, аби їх вичисляти. Між ними, що найбільше допікають, се брак знання, забобонність, пересуди, глупа побожність, тиранство і немилосерна захланність, що торгують людськими правами і людською кровю як худобою. Другим нещастем се хитрий політикер, що обіцяє заступатися за правом людей, а в дійсности думає тільки, як би себе збогатити їх коштом. Если до сего додати ще невірних Богу священиків, що, як кажуть, що заступають Його і навчають його науки, в дійсности заступають диявола і йдуть руна в руку з його іншими представителями.

Додаймо до сего: убожество, голод, заразу і війну, неспокій, забодот смуток і слабість і смерть—все те наслідок гріха. Через довгі віки люди мусіли споживати свій хліб в горю і зрошувати його слізми, що певно можна би ними наповнити і море. Всі мучилися і мучаться ще тепер серед болю і плачу, вичікуючи полехші, а не знають, як і коли вона прийде. Та дякувати Богу, сей ратунок вже приходить, вже близько. Правдивий Християнин може знати і розуміти, що воно значить.

Дійсний Християнин мусить мати совершенну любов, се є, любов до Бога, любов до Ісуса і його царства справедливости і повинен бажати бачити людей в щастю і вдоволенню. Чи є такий чоловік, що має любов в серці і не хотів би приспішити сего ратунку для нещасних людей, если би се було можливе? Чи були би коли в вязниці, де мусіли терпіти незаслужені удари і нетерпеливо вичікували, коли прийде ваш приятель і увільнить вас з сего місця? Цілий людський рід знаходиться тепер в такий вязниці терпіння і смерті. В короткім вже часі увільнить їх звідтам Оден могучий і справедливий Освободитель.

Господь Ісус дає приказ своїм послам проголосити ою радісну вість людям, і так потішити засумованих. Ся радісна вість має бути проголошена всім людям на свідчення їм. Мусимо голосити людям, що приходить царство, і всі, що послухають його, будуть освободжені з сих нещастій і отримають вічний мир, щастє і життє. Маємо потішати їх, бо св. Слово заповняє нас, що Господь учинить все нове і не дозволить, аби лихо повторилося вдруте.

Тому кождий жовнір хреста най памятає на смутний стан всіх людей і на велику ласку, яка йому припала в участи, і най несе вість о скорім для них ратунку. Жовнір хреста най не ослабає тепер, а йде вперед в силі Господа, і най тішитися, що може щось доброго чинити своїм ближним, подаючи їм вість о скорім і повнім освободженню. Нарід утішиться, если спізнає, що не буде потребувати вже йти до вязниці гробу, а великий тиран не буде вже більше обкладати їх ударами. Утішаться, если спізнають, що будуть могли на все веселитися ясним сонцем Господнім і жити без страху з своїми дорогими особами. Се принесе їм велику радість, як довідаються, що кождий буде мати свій власний дім, і ніхто не буде вже його викидати з хати, що буде міг спокійно сидіти під своїм виноградом і тішитися овочами праці. Тричі урадуються, як спізнають, що великий Цар запровадить совершенну владу і дасть всім вічне і щасливе життє на землі.

Текст на 5. Падолиста-Новембра 1924.

„Отець ... котрий освободив нас від власти тьми і переніс у царство Сина.“ — до Колясян 1:13.

Сатана є князем тьми. Яко бог сего лихого світу він панував в темноті, і всі його дороги і діла були злі. Ми, як людські істоти, всі уродилися в тім стані темноти.

Ісус Христос є великим світлом, котре провадить правдивих послідувателів до безконечного життя і щастя. Яко Християни ми отримали ласку, що можемо бачити се велике Світло і вірити в него. Коли ми в повні посвятили себе Господеві, тоді Він приписує нам свою заслугу і представляє нас перед Отця, і небесний Отець оправдає нас і сплоджує своїм духом (силою), і в такий спосіб Бог Єгова „освободжує нас від власти тьми і переносить нас до царства свого дорогого Сина.“ Тепер ми стаємося горожанами сего блаженного небесного царства справедливости. Ми стаємося назначені амбасадорами, послами, сего царства і стаємося уповажнені заступати Царя і справи його царства. Нашим обовязком і привілеєм є слухати охочо розказів Царя. Маємо розказ проголосити день пімсти нашого Бога проти власти тьми і потішити засумованих. Аби се учинити, маємо розказ проповідати радісну вість народам землі їм на свідцтво. Чи може бути що яснійше сказане, чим се? Чи ми Християни можемо мати більш почеснійшу службу сповняти, чим сеся? Во виду сих ясних висказів Божого Слова як може хтось називати себе членом сего царства, а рівночасно сидіти мовчки і не робити? Памятаймо, що если будемо тільки студіювати слово Боже і насолоджуватись його блаженними лучами, се ще не вистарчить. Хто так чинить, показує своє самолюбство. Если маємо любов і ревність до Божого дому, не буде можливо, аби ми сиділи і нічо не робили. — Псал. 69:8,9. до Жидів 3:6.

Уважаймо, аби ми не надармо отримали сю велику ласку від Бога. Коли Він зволив поручити нам певні справи свого царства, стараймося бути вірні в сій праці, аби ми могли здати добрий рахунок. І если останемо вірні і так як з початку з радостю і з довірем бралися до роботи і таними останемо до останку, тоді увійдемо в дім Господній і будемо там оглядати Його лице і служити в його храмі.

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ.

ПРИНЯТТЄ ЖЕРТВИ БОГОМ МАЄ БУТИ ПОКАЗАНЕ

¹⁰⁵ „І вийшло поломя сперед Господа, і пожерло на жертвнику жертву всеналенія і кусні жиру (товш), і вбачали всі люди, і загукали з радощів та й попадали на лица свої“ се є віддали честь Богу. Огонь представляв, що Бог прийняв жертви; а що люди упали на лице показувало, що світ зрозуміє їх жертву, що вона в очах Божих є ціною їх освободженія із смерті і гробу. А коли люди зрозуміють се (се є, що за помочю їх жертв вони воскресли), тоді будуть віддавати честь Єгові і Його представителеви, найвисшому Свещеникови.

¹⁰⁶ А що се іще не сповнилось, се є ясним. Бог іще не показав огнем, що прийняв вже велику жертву Дня Примиренія, спаливши її огнем; люди не закликали ще з радощів і ще не впали на лица свої, аби віддати честь Великому Цареві і Його Представителеви. Ні! світ ще дальше лежить у лихому (1 Йоана 5:19); бог сього світа ще дальше осліплює більше або менше всіх людей (2 Кор. 4:4); темрява вкриває землю, а помо-

рок народи. (Ісаї 60:2) Ані також не можемо сподіватися великих благословеньств з привернення, котрі були показані в прообразі, аж покіль всі члени церкви, се є тіла великого Первосвещеника, перш не перейдуть поза другу завісу дійсної смерті, се є до Святаї Святих, перемінившись в воскресеню. Ані також се „благословенне“, представлене в прообразі, не буде скорше уділене, аж по часі великого горя. Тоді, коли світ зазнає доброї кари і унокоренія, тоді доперва прийде до розуму і буде загально вижидати великого Христа, се є, Насія Авраама, котре би його благословило і піднесло з упадку.

ГОЛОВА ІV

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ ПРИМИРЕННЯ

ДЕНЬ Примиренія треба уважати як особний для себе прообраз або тип а рівночасно як складову часть в відношеню до інших прообразів Намету. Дійсно, сі прообрази або типи становлять з себе, так сказати б, окремі образи; кождий з них має свій власний предмет